

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητας θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατης — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Έβδόμη του Μαΐου
και λαύρα του ήλιου.

Ποῦντος έξη και διακόσα
κι' άλλο κόμμα σ' άλλα τόσα.

Άς 'ποῦμε όλοι «Ζήτω»
κι' έβγήκε κόμμα τρίτο.

Ευαγγέλια χαράς! . . χαρήτε, παλληκάρια,
τη μέση έξεφύτρωσε και άλλο κόμμα πάλι . . .
πρόβηκαν τὰ λάχανα μαζί με τὰ παντζάρια,
αρχηγοί επρόβαλαν και προσετώτες άλλοι.
Μαθηγιάννης αρχηγός δέν είναι πλέον τώρα
και τρίτο κόμμα δυνατό μās έρχεται με φόρα.

Και υποσχέσεις δίδονται πρòς τούς βουλιμιώντας
και πλήθη θεραπεύονται χωλών και αναπήρων,
δαιμόνια εκβάλλονται από δαιμονιώντας
και τὰ εμβάλλουν επείτα εις τὰς κοιλίας χοίρων,
ώς εκαμε και ο Χριστός πρò χιλιάδων χρόνων
'στην χώραν τών Γαδαρηνών, τήν πλήθουσαν δαιμόνων.

Και άλλο κόμμα 'φύτρωσε 'στη μέση σάν άγγοῦρι
με τήν Πρωτομαγιά, μαζί με τούς γαιδάρους,
Θεσσαλία γίνεται μεγάλο νταβατοῦρι.
Ο Ράλλης κάνει και αὐτοῦ κουμπάραις και κουμ-
τρέχει ακατάσχετος με βάδισμα ταχύ [πάρους.
Ος θεραπεύστολος τὰ πλήθη κατηχεϊ.

Κι' ιδού! αρχίζουν οι ναοί τὰς κωδωνοκρουσίας
και λόγοι άπαγγέλλονται για τῆς ελευθερίας,
ο Ράλλης αναφαίνεται του έθνους ο Μεσσίας,
και όλοι τρέχουν με αὐτόν να κάμουν κουμπαριαίς.
Και άντηχοῦν 'στò Πήλιον τὰ θούρια κι' οι κρότοι
κι' οι πρώτοι γίνοντ' έσχατοι κι' οι τελευταίοι πρώτοι.

Με τὰ κορόμηλα και με τὰ φρέσκ' άγγοῦρια
αντιπολίτευσις επρόβαλε καινούρια,
πάνω εις τò Πήλιον αστράφτει και βροντᾷ
Ο Ράλλης ο ξανθόκομος με τόν Γεωργαντᾷ,
έμέσως μεταβάλλεται ή γῆ τῆς Θεσσαλίας
έκκλοντα Παράδεισον, εις γῆν Έπαγγελίας.

Κι' ακοῦν οι κατηχούμενοι με ανοικτό τò στόμα
και όλοι όνειρεύονται πηγᾷς άφρόνου πλούτου . .
ιδομεν φῶς αληθινόν μ' αὐτò τò νέον κόμμα
και πνεῦμα επουράνιον ελάβομεν εκ τούτου.
'Αλλά κι' έγώ αναφωνῶ «τò τρίτον κόμμα ζήτω,
και κατὰ φάλαγγας Έλλών ήλιου άρμα στήτω.»

Καί εἰς τὴν παίζω μόνος δὲν χάνω μὴ φορά,
ποτὲ δὲν βγαίνω τέρτος, ποτὲ δὲν κάνω μπάκα,
ἀλλ' ἔστιν ἔμωσ παίζω 'στ' ἀλήθεια μὲ παρὰ
'μποροῦν νὰ μὲ ἀφήσουν καὶ δίχως σακαράκα.
'Στὰ ψέμματα σὰν παίζω ἡ τύχη πῶς μοῦ τρέχει! . . .
ἐννιάρια καὶ δεκάτρια ἢ τράπουλα μοῦ βρέχει.

Ἄχ! εἰς τὴν δὲν μ' ἀφίνευν καμμιὰ βραδρὰ νὰ παίξω,
τί διάβολο νὰ κάνω, ποῦ διάβολο νὰ τρέξω;
Κι' ἂν βάλω μία πόστα ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ
κι' ἂν παίζω δέκα φράγκα κι' ἀκόμη πῶς πολλὰ,
τὸ ἔθνος δὲν θὰ γίνη μευφλούζικο γι' αὐτὸ
κι' οὔτε καμμιὰ ζυμιά δὲν κάνω 'στὸ στρατό.

Καί εἰς τὴν 'στὸ Τραπεζί: τοῦ τζόγου δὲν τὸ στρώνω
πῶς θὰ περάσ' ἡ ὥρα; μὲ τὴν κυλέντα μόνο;
Γιατὶ 'στοὺς σπαθοφόρους νὰ γίνωνται κουνοῦπι;
γιατὶ γιὰ τὴν τιμὴ μας νὰ ἔχουν τόσο φόβο;
γιατὶ τὸ μανιφέστο νὰ ἔβγη τοῦ Τρικούπη;
κι' ἂν τὰ χαρτιὰ ἔεν κόψω, τί διάβολο θὰ κόβω;

Τιμὴ καὶ νεῖατα μόνον ὁ στρατιώτης ξέρει,
τὸ στέμμα 'στὸ κεφάλι, τὴν τράπουλα 'στὸ χέρι,
κυνήγημα 'στῆς προῖκες, δλόχρυσο γαλόνι,
καὶ χρέη δλοένα καὶ ὕστερα κανένι.
Τιμὴ, σπαθί, κορῶνα, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι,
ὁ τζόγος ὅ,τι κάνει, κι' αὐτὲς τιμὴν μᾶς δίδει.

Ἄντιο, μπακαρὰ μου, ἀντίο, τέρσο τίρο . . .
κανένας πῶς σπαθάτος τῆς μόδας δὲν θὰ παίζῃ,
καὶ τώρα τὸ σπαθί μου 'στὰ μάρμαρα θὰ σύρω
καὶ οὔτε θὰ καθίζω 'στὸ πράσινο τραπέζι.
Ἄντιο, τέρσο τίρο, ἀντίο, μπακαρὰ,
ποῦ 'κόντευα νὰ χάσω γαλόνια καὶ φτερά.

Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέτε τί διάβολο νὰ παίξω;
κονταίνα, τάβλι, σκάκι, μπιλιάρδο καὶ μπεζίκι;
γιὰ τυχερὰ πεθαίνω, ποῦ εἶναι μία κι' ἔξω,
κι' ἀμέσως σοῦ γεμίζουν τὴν τσέπη χαρτιζήλικι.
Τᾶλλα παιγνίδια εἶναι γιὰ τοὺς λιμοκοντόρους,
ἀλλ' ὅχι καὶ γιὰ 'μένα καὶ γιὰ τοὺς σπαθοφόρους.

Τρικούπη, τὸ φερμάνι ὀπίσω ἂν δὲν πάρῃς,
καλλίτερα θὰ εἶναι ἔαν μᾶς μουσκετάρῃς.
Χωρὶς τραπέζι τζόγου, χωρὶς χαρτιὰ 'στὸ χέρι,
κανένας στρατιώτης σωστὸς δὲν ὑποφέρει,
καὶ ἂν δὲν ἐπιτρέψῃς νὰ παίζω κἂν μὴ σκόλη,
μὰ τὸ σταυρό, Τρικούπη, δὲν πέρνομε τὴν Πόλι.

Σοῦρτα φέρτα
'στὰ κοντσέρτα.

Ἡ εὐγενὴς κυρία Καλλιόπη Δαμαλᾶ,
ὅπου μὲ τόσο πόθον λατρεῖ τὰ καλά,
'στὸ Φάληρο κοντσέρτο μᾶς ἔδωσε μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ ἀλήθεια δὲν ἔχει γίνεῖ ἄλλο.

Καὶ ἦτον ἐκεῖ πέρα ὁ τάδεσ καὶ ὁ δεῖνας,
κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων κι' ὁ Δήμαρχος Ρετσίνας,
τῆς πρωτευούσης κόσμος καθὼς καὶ τοῦ Φαλήρου,
ἀλλὰ καὶ Πειραιῶται εὐρέθησαν πολλοί,
καὶ τόση ὠραιότης ἀφράτου ποδογύρου,
καὶ δημοσιογράφοι καὶ συντροφιά καλή,
καὶ κόσμος τέλος πάντων ὠραῖος καὶ καλός,
κι' ὁ Παρασκευαΐδης ὡς πάντοτε 'ψηλός.

Ὁ Γκύζας τόσο πλῆθος ἐμέθυσεν ἐκεῖ . . .
ἀγγέλων ἀρμονία, Σειρήνων μουσική.
'Ενώπιόν μας κόσμος πετᾷ ἐρατεινός,
τοιαύτη κι' ἡ φλογέρα θὰ ἦτο τοῦ Πανός,
κι' ὁ Γκύζας μὲ τοιοῦτον πλαγίαιλον χρυσὸν
βεβαίως θὰ μαγεύσῃ τὰς νύμφας τῶν δασῶν.

Ἐν τούτοις συμμετέσχε αὐτῆς τῆς συναυλίας
κι' ὁ Πρόξενος ἐκείνος ὁ τῆς Πορτογαλίας,
κι' ὅλοι διηλθον ὥρας μαγευτικοῦ ὀνείρου
'στὸν οἶκον τῆς εὐμούσου δεσποίνης τοῦ Φαλήρου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Φίλων ὁ Νικόλαος, λογιστικὸς βαρβάτος,
καὶ νοῦς ἐμπορικῶτατος πρὸς τὰ καλά ὀργῶν,
σπουδαῖον Λεξιλόγιον ἐξέδωσεν ἐσχάτως
εἰς γλώσσας δεκατέσσαρας περὶ συναλλαγῶν.
Βιβλίον χρησιμώτατον δι' ὅλους τοὺς ἐμπόρους
μὲ σύμβολα ἐμπορικὰ καὶ μὲ παντοίους ὄρους.

Τοῦ Πλάτωνος Εὐθύφρων, πολῦτιμον βιβλίον,
μετὰ πολλῶν σπουδαίων καὶ ἀκριβῶν σχολίων,
Κωνσταντινίδῃ ἔργον, σοφοῦ ἀνδρὸς τὰ μάλα,
Γυμνασιάρχου πρώτης, ποῦ ἔχει γράψῃ κι' ἄλλα.

Γεώργιος ὁ Ρόζος ὁ Καλαβρυτινός
κι' αὐτὸς Ἀσκληπιάδης ἐπρόβαλε φανός,
δίδει ἀπαντήσας εἰς ὅλα παρευθὺς
λίαν καλῶς ἐπῆρε κι' ἐπαίνους παμπληθεῖς.
Δι' ὅπερ τὸν συγγαίρω κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι,
προσμένω δ' ἐξ Αἰγείρας καλὸ κρασί νὰ στείλῃ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆρι μου ἀνέδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μεμιμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.